

Kitab Daniél - Nomer Opat Puluh Dalapan

Ngabuka Nubuat: Pentingna Visi Habakuk, Dua Loh, jeung Misteri “Anu Sapopoé” dina Tafsir Alkitabiah

Jeff Pippenger

2024-01-12

Ngaronjatna pangaweruh anu digambarkeun ku titingalian ngeunaan Walungan Ulai téh ahirna nya éta anu dituliskeun dina dua papan Habakuk.

“Ngahiji jeung ramalan-ramalan anu ku maranéhna dianggap nerap ka mangsa datangna Kristus anu kadua, aya pangajaran anu husus disaluyukeun jeung kaayaan maranéhna anu pinuh ku kateupastian jeung karesahan, sarta anu ngadorong maranéhna supaya ngantos anu kalayan sabar dina iman, yén naon anu ayeuna can écés ku pamahaman maranéhna, dina waktuna bakal dijadikeun écés.”

“Di antara eta ramalan aya anu kasebut dina Habakuk 2:1–4: ‘Kami rek nangtung dina pangawas kami, sarta nempatkeun diri dina munara, jeung rek ngawas pikeun ningali naon anu bakal didawuhkeun ku Anjeunna ka kami, jeung naon anu baris kami jawab nalika kami ditegor. Jeung PANGERAN ngawaler ka kami, sarta ngandika, Tulis éta tetenjoan, sarta jelaskeun dina loh-loh, supaya anu maca éta bisa lumpat. Sabab éta tetenjoan masih keur waktu anu geus ditangtukeun, tapi dina ahirna éta bakal nyarita, sarta moal bohong: sanajan éta katémbong lila, antosan éta; sabab éta pasti bakal datang, éta moal lila deui. Tingali, jiwana anu dipinuhan ku kasombongan henteu lempeng dina dirina: tapi anu bener baris hirup ku imanna.’”

“Ti awal taun 1842 kénéh, pituduh anu dipaparinkeun dina ieu nubuat pikeun ‘nulis tetempoan, sarta ngajelaskeunana écés dina papan-papan, supaya anu macana bisa lumpat,’ geus ngadorong Charles Fitch pikeun nyusun hiji bagan nubuat guna ngajentrekeun tetempoan-tetempoan dina kitab Daniel jeung Wahyu. Medalna ieu bagan dianggap minangka minuhan parentah anu dipasrahkeun ku Habakuk. Sanajan kitu, harita can aya nu merhatikeun yén dina nubuat anu sarua dipidangkeun hiji tunda anu katempo dina kalaksananaan éta tetempoan—nya éta hiji mangsa nungguan. Sanggeus kuciwa éta, ieu ayat Kitab Suci jadi kacida pinuh ku harti: ‘Sabab éta tetempoan téh masih keur waktu anu geus ditangtukeun, tapi dina ahirna éta bakal nyarita, sarta moal bohong; sanajan éta tunda, antosan éta; sabab éta pasti bakal datang, éta moal tunda.... Anu bener bakal hirup ku iman-na.’ The Great Controversy, 391, 392.”

Dua loh Habakuk téh, sacara nubuat, mangrupikeun dua saksi. Dina Alkitab, dua saksi kudu dihiijikeun pikeun netepkeun bebeneran.

Tapi lamun manéhna teu daék ngadéngé ka anjeun, ajak deui saurang atawa dua urang, supaya ku sungut dua atawa tilu saksi unggal kecap jadi teguh. Mateus 18:16.

Nalika dua papan Habakuk (bagan para panaratas taun 1843 jeung 1850) ditumpangtindihkeun hiji jeung nu séjén, éta nguatkeun bebeneran-bebeneran anu jadi intan tina impian Miller. Kasalahan taun 1843, anu digambarkeun dina papan kahiji, nalika ditumpangtindihkeun jeung papan kadua, netepkeun mangsa tunda tina éta tetenjoan. Miller (panjaga simbolis tina sajarah éta) nanya naon anu kudu diucapkeun ku anjeunna salila perdebatan dina sajarahna.

Kami baris nangtung dina pangawal abdi, sarta netepkeun diri dina munara, sarta bakal ngawaskeun pikeun ningali naon anu ku Mantenna bade didawuhkeun ka abdi, sarta naon anu bakal ku abdi diwaler nalika abdi ditegor. Habakuk 2:1.

PANGERAN maréntahkeun ka Miller sangkan nyerat éta titingalian, jeung dina impianana anjeunna nempatkeun peti leutik anu ngamuat éta titingalian dina hiji méja di tengah kamarna.

Jeung PANGERAN ngawaler ka kuring, sarta ngandika, Tuliskeun ieu visi, sarta écéskeun dina papan-papan, supaya sing saha anu maca éta bisa lumpat. Habakuk 2:2.

Tabél-tabél éta tuluy ngaidéntifikasi waktu panundaan jeung kuciwa anu kahiji.

Sabab éta titingalian teh masih kanggo mangsa anu geus ditangtukeun, tapi dina tungtungna éta bakal nyarita, sarta moal ngabohong; sanajan kawasna lila, antosan éta; margi éta tangtu bakal datang, éta moal lila. Habakkuk 2:3.

Prosés pangujian tilu léngkah anu dihasilkeun ku nambahanana pangaweruh (permata Miller) tuluy dipidangkeun.

Tenjo, jiwana anu ngagedéan téh henteu lempeng di jerona; ari nu bener mah bakal hirup ku iman-na. Habakuk 2:4.

Dua golongan nu nyembah bakal ditembongkeun ku prosés pangujian dina Daniel pasal dua belas.

Sarta anjeunna ngandika, “Maneh indit, Daniel; sabab ieu pangandika geus ditutup sarta diségel nepi ka mangsa ahir. Loba anu bakal dimurnikeun, dijadikeun bodas, sarta diuji; tapi jalma-jalma jahat bakal ngalakonan kajahatan; jeung taya saurang ogé ti antara jalma-jalma jahat anu bakal ngartos; tapi jalma-jalma anu wijaksana bakal ngartos.” Daniel 12:9, 10.

Anu wijaksana dina kitab Daniel teh nya éta parawan-parawan wijaksana dina Mateus dua puluh lima, anu dibenerkeun ku iman, sedengkeun anu jahat teh nya éta parawan-parawan bodo anu diangkat ku kasombongan. Dina ahir impian Miller, permata-permata ngalambangkeun minyak dina misil sapuluh parawan, anu mangrupa eta pesen.

“Gusti dihina nalika urang henteu narima béwara-béwara anu ku Anjeunna dikintunkeun ka urang. Ku kituna urang nolak minyak emas anu ku Anjeunna rek dicurikeun kana jiwa urang supaya diteruskeun ka jalma-jalma anu aya dina poék. Nalika sora panggero datang, ‘Tingali, panganten lalaki sumping; geura arindit mapag ka anjeunna,’ jalma-jalma anu henteu narima minyak suci éta, anu henteu miara kurnia Kristus dina haténa, bakal manggihan, saperti parawan-parawan bodo, yén maranéhna henteu siap papanggih jeung Pangéranna. Maranéhna henteu boga, dina dirina sorangan, kakawasaan pikeun meunangkeun éta minyak, jeung hirupna jadi ruksak.” Review and Herald, July 20, 1897.

Cahaya tina permata-permata Miller dina poé-poé panungtungan bakal moncorong sapuluh kali leuwih caang, sarta boh angka sapuluh boh cahaya mangrupikeun lambang tina hiji pangujian. Dina poé-poé panungtungan, anu diwakilan dina tungtung impian Miller, cahaya bebeneran anu diwakilan dina loh-loh Habakkuk ngahasilkeun hiji amanat pangujian, anu dina misil sapuluh parawan diwakilan minangka amanat Teriakan Tengah Peuting. Prosés pangujian éta mangrupikeun pangulangan tina prosés pangujian dina sajarah kaum Millerit, sabab misil sapuluh parawan diulang nepi ka unggal hurupna dina poé-poé panungtungan.

“Abdi mindeng dirujuk ka misil sapuluh parawan, lima di antarana wijaksana, jeung lima bodo. Misil ieu geus jeung baris kacumponan nepi ka unggal jéntréna, sabab éta miboga panerapan husus pikeun mangsa ieu, jeung, saperti amanat malaikat katilu, geus kacumponan jeung baris terus jadi kayaktian kiwari nepi ka panutupan jaman.” *Review and Herald*, August 19, 1890.

Sapuluh teh lambang tina hiji ujian, sarta dina ahir sapuluh poé Daniel jeung tilu jalma anu pantes éta katingalina leuwih séhat jeung leuwih gempal tibatan maranéhna anu ngadahar kadaharan Babul. Anu sombong anu digambarkeun dina Habakkuk, anu hirup ku panyangka diri, lain ku iman, ngembangkeun watak Babul. Dina sajarah Millerite maranéhna jadi putri-putri Babul, sarta dina Habakkuk, ciri-ciri nubuat ngeunaan kapausan dipaké pikeun ngaidentifikasi watak jalma-jalma anu milih henteu hirup ku iman.

Tenjo, jiwana maneh anu diangkuh henteu lempeng dina dirina; tapi jalma bener bakal hirup ku imanna. Enya deuih, ku sabab anjeunna ngalanggar ku anggur, anjeunna téh jelema sombong, henteu cicing di imahna, anu ngagedékeun kahayangna saperti naraka, sarta anjeunna saperti pati, jeung moal bisa wareg; malah ngumpulkeun ka dirina sagala bangsa, jeung ngabendelkeun ka dirina sagala umat: Naha maranéhna kabéh moal ngangkat hiji misil ngalawan anjeunna, jeung paribasa olok-olok ngalawan anjeunna, sarta nyebut kieu, Cilaka manéhna anu nambahan naon anu lain kagunganana! nepi ka iraha? jeung ka manéhna anu ngabebankeun dirina ku taneuh liat anu kandel! Naha moal ujug-ujug hudang jalma-jalma anu bakal ngagigit ka anjeun, jeung jagjag jalma-jalma anu bakal ngaganggu anjeun, sarta anjeun bakal jadi rampasan pikeun maranéhna? Ku sabab anjeun geus ngarampas loba bangsa, sakur sésa umat bakal ngarampas anjeun; ku sabab getih manusa, jeung ku sabab kakawasaan di tanah, di kota, jeung ka sakabéh anu cicing di jerona. Habakkuk 2:4–8.

Prosés pangujian anu ditibankeun ka para parawan dina Mateus dua puluh lima ngahasilkeun hiji golongan panyembah anu geus ngamekarkeun karakter raja ti kalér (kapausan), anu ogé mangrupa kakawasaan anu “ngajarah loba bangsa.” Kakawasaan kapausan téh anu ujug-ujug kakegel, sakumaha Isebel didahar ku anjing.

Kieu timbalan PANGERAN, “Behold, aya hiji bangsa datang ti tanah kalér, sarta hiji bangsa anu agung bakal dihudangkeun ti tungtung-tungtung bumi. Maranéhna bakal nyekel busur jeung tumbak; maranéhna kejem, sarta taya welas asih; sorana ngaguruh kawas laut; sarta maranéhna nunggang kana kuda, baris rapih saperti jalma-jalma pikeun perang ngalawan maneh, eh putri Sion. Kami geus ngadangu wartana; leungeun kami jadi leuleus; kasangsaraan geus nyekel kami, jeung nyeri, saperti awéwé anu keur ngalahirkeun. Ulah indit ka sawah, ulah

leumpang ngaliwatan jalan; sabab pedang musuh jeung kasieun aya di unggal sisi. Eh putri umat Kami, pakean diri maneh ku lawon karung, jeung gulung-gulung diri maneh dina lebu: jadikeun pikeun diri maneh perkabungan, saperti pikeun hiji anak lalaki tunggal, panggero ratapan anu kacida paitna: sabab nu ngaruksak bakal ujug-ujug datang ka urang.” Yeremia 6:22–26.

Dua golongan dina kitab Habakuk téh nyaéta maranéhna anu dibenerkeun ku iman, jeung maranéhna anu ngadahar jeung nginum doktrin-doktrin Babul. Maranéhna anu aya dina poé-poé panungtungan tina impian Miller, anu digambarkeun minangka parawan-parawan, boh ngamekarkeun tabiat Kristus, sahingga nampi meterai Allah, boh ngamekarkeun tabiat kapausan sarta nampi tanda sato galak.

“Waktuna geus sumping supaya cahaya anu sajati nyorot di tengah gelapna moral. Amanat malaikat katilu geus ditebar ka sakuliah dunya, ngingetkeun manusa ulah narima tanda sato galak atawa tandana gambarna dina tarang maranéhanana atawa dina leungeunna. Narima tanda ieu hartina nyandak kaputusan anu sarua jeung anu geus dipigawe ku sato galak éta, sarta ngabela pamanggih anu sarua, dina panentangan anu langsung ka Firman Allah. Ngeunaan sakumna anu narima tanda ieu, Allah ngandika, ‘Jalma anu sarua bakal nginum anggur murka Allah, anu dituangkeun tanpa campuran kana cawan amarah-Na; sarta anjeunna bakal disiksa ku seuneu jeung walirang di payuneun malaikat-malaikat suci, jeung di payuneun Anak Domba.’” Review and Herald, July 13, 1897.

Para parawanita anu nginum anggur Babul ahirna bakal nginum anggur murka Allah. Dina Yesaya, para nu mabok di Éfraim nembongkeun kabuta-mabokan maranéhna ku cara ngabalikkeun sagala hal jadi tibalik, sarta kalakuan éta kudu dianggap minangka “lempung tukang periuk.”

Pangidentifikasian “the daily” minangka lambang Kristus, ngabalikkeun bebeneran ngeunaan “the daily” jadi tibalik, sabab “the daily” téh lambang satanis. Pangidentifikasian Miller kana “the daily” minangka paganisme sacara langsung digambarkeun dina méja-méja Habakuk. Kapanggihna ku Miller kana petikan dina Thessalonians, anu ngamungkinkeun anjeunna ngartos yén paganisme lah anu “dicabut,” supaya “jalma dosa” anu linggih di Bait Allah dinyatakeun, mangrupikeun bebeneran utama anu aya dina Second Thessalonians, pasal dua.

“Kuring neraskéun maca, sarta teu manggihan perkara séjén anu di jerona éta [anu sapopoé] kapanggih, iwal dina kitab Daniel. Tuluy sim kuring [kalawan pitulung konkordansi] nalungtik kecap-kecap anu nangtung patalina jeung éta, ‘nyabut,’ manéhna bakal nyabut anu sapopoé; ‘ti mangsa anu sapopoé éta dicabut,’ jeung sajabana. Kuring teras maca, sarta nyangka moal manggihan cahaya naon-naon ngeunaan éta téks; ahirna kuring nepi ka 2 Tesalonika 2:7, 8. ‘Sabab rahasia kajahatan geus keur digawé; ngan anjeunna anu ayeuna nahan bakal terus nahan, nepi ka manéhna dipiceun ti jalan, tuluy anu jahat éta bakal dinyatakeun,’ jeung sajabana. Jeung nalika kuring nepi ka éta téks, ah, kacida écésna jeung muliana eta bebeneran katémbong! Tah éta! Éta téh anu sapopoé! Sae, ayeuna, naon hartina ceuk Paulus ku ‘anjeunna anu ayeuna nahan,’ atawa ngahalangan? Ku ‘jelema dosa,’ jeung ‘anu jahat,’ anu dimaksud téh Kapapaan. Tah, naon anu ngahalangan sangkan Kapapaan teu acan dinyatakeun? Nya éta téh Kapaganan; tah, ku kituna, ‘anu sapopoé’ tangtu hartina Kapaganan.’—William Miller,

Second Advent Manual, kaca 66.” Advent Review and Sabbath Herald, 6 Januari 1853.

Harti tina “anu sapopoe” dina kitab Tesalonika, anu ku Miller kapanggih minangka bebener utama dina éta petikan. Nalika Paulus nangtukeun jalma-jalma anu henteu mikanyaah kana bebeneran, sarta ku sabab éta bakal narima kasasab anu pohara kuat, anjeunna tangtu pisan keur nandakeun kabencian kana bebeneran dina harti umum; nanging bebeneran anu langsung dirujuk dina éta petikan téh nya éta bebeneran yén “anu sapopoe” ngawakilan Roma kapidur.

Panon awak teh nya eta panon; ku sabab kitu, lamun panon maneh tunggal, sakujur awak maneh bakal pinuh ku caang. Tapi lamun panon maneh jahat, sakujur awak maneh bakal pinuh ku poek. Lamun ku sabab kitu caang anu aya dina diri maneh teh poek, sakumaha gedena eta poek! Teu aya saurang oge anu bisa ngabakti ka dua dunungan: sabab boh manehna bakal ngahina nu hiji sarta nyaah ka nu sejen, atawa manehna bakal satia ka nu hiji sarta ngaremeheun nu sejen. Maraneh teu bisa ngabakti ka Allah jeung mamon. Mateus 6:22–24.

Ngan aya ngan kanyaah ka bebeneran, atawa kabencian ka bebeneran. Teu aya jalan tengah. Kasasaban anu kuat anu tumiba ka parawan bodo dina Mateus dua puluh lima dumasar kana panolakan maranehna kana cahaya permata-permata Miller anu ngalambangkeun ujian panungtungan. Ujian panungtungan Israil baheula nya éta ujian ka sapuluh maranehna, sarta permata-permata Miller ngagenclang sapuluh kali leuwih caang dina poé-poé panungtungan. Lambang panolakan kana permata-permata Miller nya éta “the daily,” anu ku para mabok Efraim dibalikeun tibalik dina generasi katilu Adventisme. “The daily” mangrupa lambang paganisme anu satanis. Para mabok éta ngawanohkeun hiji permata palsu, anu maranehna bawa ti Protestanisme murtad, anu ngaidentifikasi “the daily” minangka lambang Kristus.

Pamahaman Miller ngeunaan mustika-mustikana diwatesan ku sajarah tempat anjeunna dihudangkeun. Ku sabab yakin yén Kadatangan Kadua téh mangrupa kajadian nubuat salajengna, tatu maut kapapaan dina taun 1798 ngan ukur bisa ngagambarkeun karajaan dunya kaopat jeung panungtung dina Daniel dua. Miller ogé diwatesan dina pamahamanna ngeunaan “anu sapopoé,” sabab kasaksian anjeunna nyebutkeun yén ku jalan wahyu anjeunna dipingpin kana hiji padika ulikan anu tangtu, anu dina éta anjeunna nyatakeun yén anjeunna ngagunakeun Alkitabna, Cruden’s Concordance, sarta maca sawatara koran. Kaputusanana pikeun nalungtik ku cara kitu ngan saukur geus asup kana pikiranna.

“Salila dua belas taun kuring jadi saurang deist, kuring maca sagala rupa sajarah anu bisa ku kuring kapanggih; tapi ayeuna kuring nyaah ka Alkitab. Eta ngajarkeun perkawis Yesus! Tapi angger kénéh aya sawatara bagian tina Alkitab anu poék pikeun kuring. Dina taun 1818 atawa 19, basa keur ngawangkong jeung saurang sobat anu ku kuring didatangan, sarta anu geus wawuh jeung geus ngadéngé omongan kuring dina mangsa kuring jadi deist, manéhna naros, kalayan cara anu kacida ngandung hartina, ‘Naon pamadegan anjeun ngeunaan ieu téks, jeung éta?’ ngarujuk kana téks-téks baheula anu ku kuring dipungkir waktu jadi deist. Kuring ngartos kana naon anu dimaksud ku manéhna, tuluy ngawalon—Lamun anjeun méré kuring waktu, kuring baris nyaritakeun naon hartina. ‘Sabaraha lila waktu anu dipikahayang ku anjeun?’ Kuring henteu nyaho, tapi engké kuring baris nyaritakeun, walon kuring, sabab kuring teu bisa percaya yén Allah geus maparin hiji wahyu anu teu bisa kaharti. Tuluy kuring mutuskeun

pikeun nalungtik Alkitab kuring, bari yakin yén kuring bisa manggihan naon anu dimaksud ku Roh Suci. Tapi pas kuring geus nyieun ieu putusan, timbul hiji pikiran ka kuring—‘Upamana anjeun manggihan hiji petikan anu teu bisa ku anjeun kaharti, naon anu baris anjeun lakukeun?’ Cara nalungtik Alkitab anu kieu tuluy mucunghul dina pikiran kuring:—Kuring baris nyokot kecap-kecap tina petikan-petikan kitu, tuluy nyusudkeunana sapanjang Alkitab, sarta ku jalan kitu manggihan hartina. Kuring boga Cruden’s Concordance, anu saur kuring panghadéna di sakuliah dunya; ku kituna kuring nyokot éta jeung Alkitab kuring, tuluy diuk di méja tulis kuring, sarta henteu maca nanaon deui, iwal ti saeutik koran, sabab kuring geus tékad pikeun nyaho naon hartina Alkitab kuring. Apollos Hale, *The Second Advent Manual*, 65.

Permata-permata Miller lain ngan ukur dipikawanoh ku cara métode panalungtikanana, tapi ogé ku panyingkapan langsung ti Allah.

“Allah ngutus malaikat-Na pikeun ngagerakkeun hate hiji patani anu tacan percaya kana Kitab Suci, supaya nungtun anjeunna neuleuman nubuat-nubuat. Malaikat-malaikat Allah sababaraha kali ngalongok ka jalma pilihan éta, pikeun nungtun pikiranana sarta muka kana pangartina nubuat-nubuat anu salawasna poék pikeun umat Allah. Mimiti ranté bebeneran dipaparinkeun ka anjeunna, sarta anjeunna dituntun terus nalungtik tumbu demi tumbu, nepi ka anjeunna nempo kalayan héran jeung kagum kana Firman Allah. Di dinya anjeunna ningali hiji ranté bebeneran anu sampurna. Firman éta, anu ku anjeunna kungsi dianggap henteu diilhamkeun, ayeuna kabuka di hareupeun paningalna dina kaéndahan jeung kamulyaanana. Anjeunna ningali yén hiji bagian tina Kitab Suci ngajelaskeun bagian anu séjén, sarta lamun hiji petikan katutup tina pangartina, anjeunna manggihan dina bagian séjén tina Firman éta hal anu ngajelaskeunana. Anjeunna nganggap Firman Allah anu suci kalayan kabungah sarta ku hormat jeung rasa takwa anu pangjerona.” *Early Writings*, 230.

Nalika Sister White nyatakeun yén “God sent His angel” ka Miller, éta nandakeun yén Jibril téh malaikat anu diutus ka Miller, sabab “His angel” mangrupikeun istilah anu dipaké pikeun Jibril.

“Kecap malaikat téh, ‘Kami Jibril, anu nangtung di payuneun Allah,’ nunjukkeun yén manéhna nyekel kalungguhan anu kacida mulya di karaton-karaton sawarga. Nalika manéhna sumping mawa talatah ka Daniel, manéhna nyarios, ‘Teu aya saurang ogé anu nyekel pihak jeung kami dina perkara-perkara ieu, iwal Mikail [Kristus] Pangeran anjeun.’ Daniel 10:21. Ngeunaan Jibril, Jurusalamet nyarios dina Wahyu, yén ‘Anjeunna ngutus jeung nyatakeun éta ku malaikat-Na ka hamba-Na, Yohanes.’ Wahyu 1:1.” *The Desire of Ages*, 99.

Jibril jeung malaikat-malaikat séjén diutus pikeun nungtun pikiran Miller sarta “muka kana pamahamanna nubuat-nubuat anu salawasna poék pikeun umat Allah.” Pesen anjeunna henteu saukur dimekarkeun ngaliwatan métode ulikanana, tapi ogé ku panyingkapan ilahi. Métode anu saéstuna ku anjeunna dipaké pikeun ngulik Alkitab geus diasupkeun kana pikiranna. Nalika Allah mawa bebeneran kana pikiran urang, éta téh panyingkapan ilahi, sabalikna tina ngahontal bebeneran ngaliwatan prosés ngabagi Alkitab kalayan bener. Miller ngalakukeun duanana, tapi panyingkapan ilahi kudu jadi bagian tina cara Miller nepi ka ngartos perkara “the daily.”

Miller moal bakal ngakuan osilasi génder dina Daniel pasal dalapan, ayat salapan nepi ka dua welas, sabab sagala nu dipibogana ngan Alkitab jeung hiji konkordansi anu teu ngamuat katerangan naon baé ngeunaan basa-basa Alkitab. Anjeunna moal ningali bédana antara “sur” jeung “rum” anu duanana ditarjamahkeun jadi “take away.” Anjeunna moal ningali bédana antara “miqdash” jeung “qodesh” anu duanana ditarjamahkeun jadi “sanctuary.”

Manehna moal ningali bebeneran tina kecap “tamid” anu kapanggih saratus opat kali dina Alkitab. Bebeneran anu moal bisa ku manehna katingali (anu ogé mangrupa bebeneran anu ku manehna memang katingali) nya éta yén tina saratus opat kali kecap Ibrani “tamid” dipaké dina Alkitab, ngan dina kitab Daniel wungkul kecap Ibrani “tamid” dipaké minangka kecap barang. “Tamid” téh kecap Ibrani anu hartina “terus-terusan”, sarta dina kitab Daniel ditarjamahkeun jadi “the daily”.

Ngan dina kitab Daniel kecap éta dipaké minangka kecap barang, sedengkeun salapan puluh salapan kali séjénna kecap éta dipaké minangka kecap katerangan. Ku sabab kitu, nalika para panarjamah Alkitab King James nyanghareupan kanyataan yén Daniel ngagunakeun kecap éta lima kali minangka kecap barang, padahal sakumna panulis Alkitab anu séjén ngagunakeun éta kecap salapan puluh salapan kali minangka kecap katerangan, maranéhna kapaksa ku beuratna bukti pikeun ngabenerkeun pamakéan kecap éta ku Daniel salaku kecap barang. Pikeun ngabenerkeun Daniel, maranéhna nambahan kecap “sacrifice” kana éta Kecap, sarta ku kituna ngarobah kecap barang jadi kecap katerangan. Saterusna, pikeun ngabenerkeun para panarjamah, Ellen White diilhamkeun pikeun nyatet yén anjeunna, “saw in relation to the ‘Daily,’ that the word ‘sacrifice’ was supplied by man’s wisdom, and does not belong to the text; and that the Lord gave the correct view of it to those who gave the judgment hour cry.”

Miller, nurutkeun kasaksianana sorangan, keur narékahan ngartos “the daily,” anu tungtungna ku anjeunna kahartos dina 2 Tesalonika. Tapi ogé, nurutkeun kasaksianana sorangan, nalika narékahan ngartos hiji kecap, anjeunna bakal nalungtik unggal tempat kecap éta dipaké, sarta kecap éta dipaké salapan puluh salapan kali deui dina Alkitab. Sanajan kitu, kasaksianana ngeunaan “the daily” nyaéta yén anjeunna henteu manggihan éta di mana waé iwal dina kitab Daniel, nalika anjeunna nyatakeun, “I read on, and could find no other case in which it [the daily] was found, but in Daniel.” Miller dipingpin kana permata-permata éta lain ku padika ulikanana wungkul, tapi ogé ku wahyu ilahi anu dipasihkeun ka anjeunna ngaliwatan palayanan malaikat.

Ieu sababna pangartina ngeunaan “the daily” téh bener, tapi kawates. Anjeunna henteu sanggup nganyahokeun yén tina lima kali “the daily” dirujuk dina kitab Daniel, hiji tina tilu kali nalika “the daily” “dicabut,” ngagambarkeun harti anu béda ti dua kali séjénna. Hiji kali “the daily” dipaké babarengan jeung kecap Ibrani “rum” jeung dua kali séjénna dipaké babarengan jeung kecap Ibrani “sur”. Duanana kecap éta ditarjamahkeun minangka take away, tapi “rum” dina Daniel pasal dalapan, ayat sabelas hartina “ngangkat ka luhur jeung ngamulyakeun”, sedengkeun dina pasal sabelas, ayat tilu puluh hiji, jeung pasal dua belas, ayat sabelas, kecap “sur” hartina “ngaleungitkeun”.

Para ahli teologi anu ngadahar jeung nginum kadaharan Babul, ngabantah yén naha anjeun miceun hiji hal atawa iraha anjeun ngangkat hiji hal ka luhur, duanana ngagambarkeun hiji rupa

panyingkiran, jadi duanana kecap kudu kaharti miboga harti anu sarua. Maranéhna ngabantah yén tilu kali “the daily” “dicandak jauh” salawasna hartina miceun, sarta ku cara kitu maranéhna nandaan yén Daniel teu taliti dina milih kecap-kecapna. Maranéhna henteu nyebut kitu sacara kabuka, tapi ku inferénsi maranéhna ngajarkeun yén Daniel saestuna kuduna ngagunakeun kecap “sur” dina katilu kajadian éta, sabab nurutkeun para ahli teologi anjeunna disangka maksudna hal anu sarua unggal waktu “the daily” “dicandak jauh.”

Maranehna ngalakukeun hal anu sarua kana kecap “miqdash” jeung “qodesh” anu duanana ditarjamahkeun jadi “sanctuary,” dina ayat sabelas nepi ka opat belas tina pasal dalapan. Dina unggal rujukan ngeunaan “sanctuary” dina opat ayat éta, maranehna keukeuh yén sakabéhna ngawakilan sanctuary Allah. Ku inferensi deui, Daniel saenyana cukup ngagunakeun “qodesh” dina tilu rujukan éta, sarta henteu ngagunakeun “miqdash” dina ayat sabelas. Miller moal bakal ngakuan bédana antara kecap-kecap éta, tapi para teolog modéren ngakuanana, sarta nalika maranehna ngalakukeun kitu, maranehna keukeuh yén euweuh bédana anu kudu diaku. Sanajan kitu, Miller, anu henteu ngakuan bédana antara kecap-kecap éta, nepi kana pamahaman anu sabalikna ti para teolog modéren.

Kanyataanana nyaéta yén Daniel téh panulis anu kacida talatina, anu terang kana basa Ibrani sarta dianggap sapuluh kali leuwih wijaksana batan sakabéh jalma-jalma wijaksana séjén di Babul, anu mémang jalma-jalma anu kacida pinerna dina masarakat maranéhna sorangan. Lamun aya anu terang kana pamakéan anu luyu tina basa Ibrani, jeung kumaha éta kudu diwakilan kalayan bener dina sajarah anu tangtu éta, nya éta Daniel. Lamun Daniel ngagunakeun kecap-kecap anu béda, éta lantaran kecap-kecap éta dimaksudkeun pikeun nganteurkeun harti anu béda, anu ku anjeunna dihaja rék diwakilan. Lamun pamakéan Daniel anu has kana kecap-kecap anu ditarjamahkeun jadi “sanctuary” atawa jadi “take away” diaku, éta ngadukung pamahaman Miller ngeunaan “the daily,” anu dipikawanoh ku Miller dina petikan éta kénéh tempat Paulus nétélakeun yén jalma-jalma anu ngabenci kana bebeneran geus ditakdirkeun pikeun nampa kasasaran anu kuat.

Jalma-jalma anu ngabenci kana bebeneran sarta percanten kana dusta anu ngahasilkeun kasasaban anu kacida, ogé dilambangkeun minangka para nu mabok ti Epraim, anu digambarkeun dina dua golongan. Hiji golongan nya éta kapamingpinan anu terpelajar, sedengkeun golongan séjénna nya éta kaum awam anu teu terpelajar, anu ngan ukur rék ngadangu naon anu diajarkeun ku anu terpelajar ka maranéhna. Maranéhna téh jalma-jalma anu nyumput dina handapeun kabohongan, sarta anu nyieun hiji perjangjian jeung pati. Maranéhna téh jalma-jalma anu jiwana ngagedéan dina Habakuk dua, sarta maranéhna téh para parawan bodo dina Mateus dua puluh lima. Maranéhna téh jalma-jalma anu nolak bebeneran-bebeneran dasar tina impian Miller, anu ngagenclang sapuluh kali leuwih caang dina ahirna (ngalambangkeun ujian anu kasapuluh jeung anu pamungkas pikeun Israél modérn), sakumaha dilambangkeun ku ujian anu kasapuluh jeung anu pamungkas pikeun Israél baheula.

Urang baris nuluykeun ieu ulikan dina artikel salajengna.

Jeung PANGERAN ngandika ka Musa, “Sabaraha lila deui ieu bangsa bakal ngahina ka Kami?
Jeung sabaraha lila deui maranéhna moal percaya ka Kami, sanajan ku sakabéh tanda anu geus

Kami témbongkeun di antara maranéhna? Kami baris neunggeul maranéhna ku panyakit sampar, sarta ngaleungitkeun hak warisana, jeung tina maneh Kami baris ngajadikeun hiji bangsa anu leuwih gede jeung leuwih kuat batan maranéhna.” Tuluy Musa ngandika ka PANGERAN, “Tangtu urang Mesir bakal ngadéngé éta, sabab ku kakawasaan-Manten Gusti parantos ngaluarkeun ieu bangsa ti antara maranéhna; sarta maranéhna bakal nyaritakeunana ka pangeusi ieu tanah. Sabab maranéhna geus ngadéngé yén Manten, nun PANGERAN, aya di tengah ieu bangsa, yén Manten, nun PANGERAN, katingali padeukeut beungeut jeung beungeut, yén mega-Manten nangtung di luhur maranéhna, sarta yén Manten mapay di hareupeun maranéhna, beurang dina tihang mega, jeung peuting dina tihang seuneu. Ayeuna lamun Manten maéhan sakabéh ieu bangsa lir saurang jelema, mangka bangsa-bangsa anu geus ngadéngé kamashuran-Manten bakal nyarita, saurna, ‘Ku sabab PANGERAN teu mampuh mawa ieu bangsa kana tanah anu geus dijangjikeun ku sumpah ka maranéhna, ku kituna Anjeunna maéhan maranéhna di tanah gurun.’ Ayeuna, abdi nyuhunkeun, mugi kakawasaan Gusti abdi jadi agung, sakumaha anu parantos Manten ngadawuh, saurna, ‘PANGERAN teh panjang sabar, jeung ageung welas asih-Na, ngahampura kajahatan jeung palanggaran, tapi teu pisan-pisan ngabébaskeun nu salah tina hukuman, ngabales kajahatan bapa ka anak nepi ka turunan katilu jeung kaopat.’ Hampura, abdi nyuhunkeun, kajahatan ieu bangsa numutkeun kana ageungna welas asih-Manten, sakumaha Manten parantos ngahampura ieu bangsa, ti Mesir nepi ka ayeuna.” Jeung PANGERAN ngandika, “Kami geus ngahampura numutkeun kana omongan maneh. Tapi saenyana demi hirup Kami, sakuliah bumi bakal dieusi ku kamulyaan PANGERAN. Sabab sakabéh jalma anu geus ningali kamulyaan Kami, jeung mujijat-mujijat Kami anu dipigawe ku Kami di Mesir jeung di tanah gurun, tapi ayeuna geus nyoba Kami sapuluh kali ieu sarta teu ngadéngékeun sora Kami, tangtu maranéhna moal ningali tanah anu geus Kami sumpahkeun ka karuhun-karuhunna; ogé moal aya saurang ogé ti antara maranéhna anu ngahina ka Kami bakal ningali éta. Tapi hamba Kami, Kaleb, ku sabab aya roh anu béda dina dirina jeung anjeunna satia pisan nurutan Kami, anjeunna baris Kami bawa asup kana tanah anu geus didatanganana; jeung turunanana bakal ngabogaan éta.”

Bilangan 14:11–24.